

ÚJ NEMESSÉG

A MAGYAR HIVATÁSRENDI FEJLŐDÉS-MUNKÁLÓJA

Előfizetési díj egy évre:
Tagoknak 3.50 P
Pártoló tagoknak 7.— P
Intézményeknek 40.— P

Alapító főszerkesztő:
vitéz PINTÉR JÓZSEF
Felelős szerkesztő: Gara Imre

Megjelenik kéthetenként
Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Budapest, VII., Rottenbiller-utca 20—22 szám
Telefon: 424—981

Minden ország, minden nép, minden társadalom emelkedése ott kezdődik el, amikor felébred, magára ébred. Amikor feltáruul előtte a maga jelentősége, ereje, amikor elmagasodik értéke és amikor megéri arra, hogy értéke szerinti helyet harcoljon ki és foglaljon el az életben.

Enélkül a felébredés, magáraeszmélés nélkül történelem nincs, de nem is lehet.

Ennek a magáraeszmélésnek két sarkköre van.

Egyik: annak az ismerete, mik voltunk. Ez a történelem. A másik: amik lehetünk, amivé kell lennünk. Ez a multból táplálkozó új célok felismerése. A kettő között ott áll az új életre készülődés nagy lelki élménye, amikor a küzdők mindegyike átéli személyi jelentőségének tudatát, azt a személyi felelősséget, amely őt, a küzdő közösség tagját terheli, őt, aki felismerte az új célt, az új élet igazi értékét, amelynek megteremtéséért Isten és ember előtt felelőssé lett.

Hogy mit jelent ma embernek lenni, hogy mit jelent ma magyarnak lenni, hogy mit jelent ma új életelőkért küzdő magyar polgárnak lenni, azt talán ennyire, ilyen tisztán, ilyen hősi nagyságában 1848 magyar polgár-hősei élhették át. Tisztán érzem azt, hogy így van! Istenem, miért nem lehet a betűk lelken át úgy kifejezni, úgy átélni valamit ahogyan bennünk él, mért nem lehet lángragyújtani a lelkeket, mért csak néhányak előtt gyullad ki a kép a maga döbbenetes valóságában. Mért van az, hogy a nagy tömegek mindig süketek, érzéketlenek, vakok?

Mi új-nemeseink szerencsésebbek vagyunk. Bennünket EGY vágy, EGY gondolat foglal össze. Lelki összetételünk is azonos. Művelt magyar iparosok vagyunk, erónk, tudásunk, nemzeti és társadalmi jelentőségünk tudatában élők, akik már összehangolva tudatosan dolgoznak kitűzött célunkért: A MAGYAR IPAROSSÁG FELEMELÉSÉÉRT. Ez a mi igazi nemzetszolgálatunk, mert a magyar polgárság legelejét, a hivatást élő, példátmutató, hazájáért keményen dolgozó, hősi jellemű ÚJ MAGYAR EMBERT ADJUK.

Büszkéek vagyunk arra, hogy Egyletünk, nemes Céhünk és a magunk erejéből lettünk azzá.

Tudjuk, hogy mit jelentünk a Magyar Hazának, Egyházunknak és az Új Magyar Életnek!

Tudjuk, és a szerint dolgozunk! Munkás apostolok vagyunk, mert tudásunk, kultúránk, lelki beállítottságunk, nevelésünk, egész korunk felismerése, korunk igazságának bennünk élő nagy ereje ezé tett. Nem tudunk kitérni a felelősség elől, de nem is akarunk. Ez a felelősség kísér a műhelyben, ahol a legjobb munkát adjuk, ez kísér az iskolában, ahol a tudás fegyverével vértéznek fel, ez kísér az Egyletben, ahol emberré, küzdőképes magyarrá leszünk, ez kísér a társadalomban, ahol térítünk, erősítünk, gazdagítunk, lelkeket élesztünk, új tüzeket gyújtogatunk, ez kísér az Istenházában, ahol alázatos lélekkel borulunk le nagy példaadónk, a Munkás Krisztus előtt és hálaival köszönjük meg a nekünk juttatott kiváltságot. Igen, mert apostolok, új-nemeseink vagyunk! (G. I.)

Önálló Iparoskamarát!

A miniszterelnök úr miskolci beszédét a hivatásrendi szervezkedés hivatalos bejelentésének kell tekintenünk. Annak is tekintjük. Annak tekintjük főleg mi, akik a hivatásrendiség alapján állunk és állunk már akkor, amikor erről sem a hivatalos, sem a nemhivatalos körök nem beszéltek. Új volt ez akkor és nagyon merész. Hogy nem hallgattatták el, annak a magyarázata a miskolci beszéd, amely elérkezettnek látja az időt az egész új-nemesi gondolat végrehajtására is. Mert a hivatásrendi gondolat és az Új Nemesség a kezdet kezdetén egy volt és egy is marad. Itt az idő tehát arra is, hogy nyíltan kimondjuk az önálló iparos kamara korszerűségét és elodázhatatlan szükségét. A mai Kereskedelmi és Iparkamara egy olyan korszak alkotása, amely sohasem volt igazán iparosbarát. Nem volt és nem is lehetett. Nem lehetett összetételénél és a korszerűségénél fogva. A kereskedelem és ipar kénszerű házassága, mondhatnánk érdekházassága volt, ahol az érdeket a jólismert liberális kereskedelem, a lemondást és a csendes, de annál beszédesebb sorvadást az ipar képviselte. Nem akarjuk mi a magyar kereskedő testvéreinket bántani. A magyar kereskedelem nemzetszolgálatát mi, új magyar iparosok a legtovább értékeljük. De a közös lónak mindig a háta. Hát még az ilyen lónak. Hogy a magyar ipar az általunk tisztán látott fejlődését megfuthassa, ahhoz — a tények teljes ismeretében — az iparosság önálló hivatásrendi szervezete, az iparosérdekkel teljesen egyező és a lemagasabb nemzeti érdeket szolgáló Iparoskamara kell. Kell! A miskolci beszéd a sorok között tisztán, érthetően és világosan ezt mondta.

Az Iparoskamara felvetett kérdését pedig tovább visszük és kérlelhetetlen csatázói leszünk minden fórumon mindaddig, amíg valóra nem válik. Ez programunk és kötelességünk!

Emberek! Magyarok!

Az új magyar élet, a nagy-magyar gondolat következik most szólásra. Az amire annyi éven át várakoztunk részben már teljesedésbe ment. Trianon eltűnt. Megnőtt az ország! A nemzeti vágyak teljesülésével karöltve eljött az egyéni sorsok fellendülésének ideje is. Már hallatszik mindenütt a hívó szó: minden embert a fedélzetre! A megoldásra váró feladatok tömege már szinte túl nő a munkaerőnkön. Duruzsoló munka kezdődött mindenütt, de hol vagyunk még az igazi tempótól. Ide is, oda is ember kell, talpig ember, a legmegfelelőbb ember minden pozícióba. Ott a sok ipari műhely az iparosnak, a sok szántó a földművesnek, az erdő, bánya, gyár a munkásnak, a rengeteg hivatal a tisztviselőnek, a sok állás és munkahely a magántisztviselőnek, kereskedőnek, ügyvédnek, orvosnak, mérnöknek. Sok megyei, orvosi, mérnöki pályázat már meddő marad, a hadseregbe még rengeteg katona és tiszt kell, a felvidéki erdőkben nincs elegendő favágó, az útépitésekhez kellő számú munkás, a gyáripárban szakmunkás, az üzletekben arra való keresztyén kereskedő és vállalkozó. Gondolni kell elmaradt hozamú mezőgazdasági termelésünk és állattenyésztésünk fejlesztésére. Új munkáshadseregeket kell beállítani korszerű közmunkákra. Kínálat már alig van és a szükségletek mindinkább nőnek.

A HOLNAP EURÓPÁJÁBAN OLYAN NAGY MUNKÁRA KELL VÁL-LALKOZNUNK, AMILYEN ELŐTT NÉPÜNK TALÁN MÉG SOHASEM ÁLLOTT. Ha el akarjuk végezni, minden dolgozó kére szükség lesz, sőt hiány lesz. Mint a példátmutató tengelyállamokban, minden embernek a maga posztján az eddiginél több és jobb munkát kell végeznie.

Ezért mindenhova arravaló, alkalmas embert kell állítani. Többé nem lesz mód arra, hogy ha valaki nem tudja feladatát elvégezni, egy másik csinálja meg helyette, mert az a másik újra csak egész emberként a saját megbízatásának kell, hogy szentelje magát. Aki olyan állásra vágyik, aminek nem tud megfelelni, az bünt követ el a közösség ellen és még nagyobb a bűne, ha arravalót akadályoz meg a megfelelő munkahelyhez jutásában. De legnagyobb a bűne annak, aki ebben segít. Ma már nincs szükség arra, hogy a gombhoz varrjuk a kabátot. Akad munka minden munkabíró embernek. Csak illenie kell a gombnak a kabáthoz. **NE BÁNTSUK, NE SZIDJUK, NE FÜRJUK ÉS FÜRÉSZELJÜK EGYMÁST.** Ne vádaskodjunk hangosan és főleg ne suttogjunk rosszat alattomban. Ma már nem élünk magunkban, nemzetiségek élnek körülöttünk. Vigyázzunk a magunk körein belül, mert minden nemzeti érzésű magyar értéket jelent, akit fel kell karolnunk és meg kell becsülnünk. Nincsak mi magunk akarunk megélni ebben a hazában, a nemmagyar lakosságnak is az eddiginél jobb megélhetést akarunk juttatni és hisszük, hogy ez sikerülni is fog. De minden magyar embernek megfelelő munkakört juttatni nemzeti kötelesség. Ma már a másfaják között minden magyar előőrse és egyúttal harcosa és útóvédje is a nemzeti gondolatnak. Tehát ma nem a rokonnak, vagy a protektornak az érdeke, hogy közüllünk egyikí vagy a másik és mindenki munkához és egyúttal megélhetéshez jusson, hanem közérdek és a nemzet jövőjének kérdése. De még fontosabb érdek, hogy ne az ember válogassa az állásokat, hanem a feladathoz a megfelelő képességűeket. A nemzeti életben még sok a hiány, sok fontos megbízatásra nincs elegendő emberünk. Ezeket nevelni kell, de ennek előfeltétele, hogy akik valamiben képzik magukat, azokat észrevegyék, munkához juttassák és érdeme szerint jutalmazzák. Különösen áll azokra, akik nem most konjunktúrából nyergelnek át egy divatos szakra, hanem ezt a nagyon rögzös utat járták akkor is, amikor még nem érvényesült úgy a keresztyén magyar gondolat. Amint az erdélyiek képviselője mondta. **A RÉGI ÉRDEMEKET NEM SZABAD FIGYELMEN KIVÜL HAGYNI, HA AZT AKARJUK, HOGY EZ PÉLDÁUL SZOLGÁLJON AZ ÚJ NEMZEDÉKNEK ÚJ ÉRDEMEK SZERZÉSÉRE. SZAKKÉPZETTSÉG, NAGY HIVATÁSTUDAT ÉS IZZÓ HAZAFIAS ÉRZÉS KELL FŐLEG AZ ÉLEN DOLGOZÓKBAN!!** Az ilyen embereket onnan vegyük, ahol vannak. Mennyi, a viszonyok mostohaságától és a küzdelmek fáradtságától visszahúzódtott, rejtett kincs húzódik meg közéletünk árnyékos hátterében olyan szakmákból, ahol most emberre lenne szükségünk. Szerény családi körülmények, fiatalság ne legyenek akadályai a kipróbálásnak. **NAGY HIBA, HA FIATALSÁGUNKAT NEM AKKOR HASZNÁLJUK FEL NAGY FELADATOK TELJESÍTÉSÉRE, AMIKOR MUNKAKÉPESSÉGÜK TELJÉBEN VANNAK.** Anyagi vetületében ez akadályozza az értékek szaporaságát is. Jelentkezésre kell őket felszólítani és egyszerre meg lehet szüntetni a strohmann-rendszert, az Aladárak sokat kifogásolt szereplését is.

Nagy feladataink megoldására össze kell fogni minden erőt, minden értéket. A harcot kifelé kell vívni, befelé csak egymás támogatásának, segítségének van helye. A feladatok kiosztása legyen gyors és határozott, ne hagyjunk időt a mellékúton való érvényesüléskeresésnek, a testvérharc aljas mesterkedéseinek. Nem magunk között, a környező népek között kell biztosítanunk vezető helyzetünket. **MINDEN MAGYAR MUNKÁS KAPJON MUNKAAALKALMAT, MINDEN ÉRTÉK MEGBECSÜLÉST.** A szebb, a boldogabb magyar jövő érdekében. A kitárgult keretekben idejét multa „kismagyar” gondolat helyett minden magyar embert hasson át a mai és az új időket hirdető „nagymagyar” gondolkodás.

Testvér! Az őrtállók közül ezt jól megérted és sohase feledd!

MINDEN EMBER ANNYIT ÉR, AMENNYIT TUD \$ AMENNYIT PRODUKÁL

Életünket és vérünket a magyar iparért

A magyar ipar történelének nagygyógó lapját lapozgatom itt fel előttek Testvérek. Ez ipartörténeli anyagom második része, mely 1842-től a második nagy iparfejlesztési mozgalom elindításától mutatja be nemzeti iparunk fejlődését. Örök büszkeségünk, hogy az akkori Magyarország legnagyobb államfőiről, hazánk félistenei: Széchenyi, Kossuth, Petőfi, Deák, Wesselényi és hazánk nagyszerű magyarlelkű Hölgyei álltak az elesett magyar ipar és iparosság mellé. NEMZETI UGGYÉ LETT AZ IPAR ÉS NEMZETI HÖSSÉ AZ IPAROS. Az egész ország összefogta erejét megmentésükre és felvirágoztatásukra. Csodát teremtet az eldorzatos telkesedés, olyat, amirehasonló még nem volt a magyar életben. Ennek a csodának a szikráit akarom elültetni a Ti lelketekben is, hisz ma más a helyzet, ma nem éretek kell dolgozni, ma nektek kell a mult dicsőségét élő valósággá tenni. Ma, az ipar jövője a Ti kezetekben van. A Ti kiválóságatok, arravalóságotok, a Ti iparos-lelketek, hivatás-szeretetelek teszi igazán nagygyó! Ma a magyar ipar igit hőssei Ti vagytok!

Lelketeket megillettem a nemes Céhszellem gazdag erővel. Bemutattam és bebizonyítottam, hogy az újszellemű magyar iparosság minden dicsősége, ereje, szakmai, gazdasági és társadalmi felemelkedésének egyetlen eszköze a nemes Céhszellem, ez a szép történelmi örökség. Ezt a történelmi örökséget, ezt a nemes Céhszellemet látjátok végighúzódni most is, amikor a magyar történelem, de az ipartörténelnek is legnagyobb szelleme szólal meg. 1841. február elején a Nemzeti Kaszinóban tartott iparügyi érkezetlen vagyunk és Kossuth Lajos beszél:

— „Nem akarok kitérni részletezve arra, hogy mi volt a magyar ipar a mult századokban; nem szándékozom ecsetelni azt, hogy a magyar ipar nemesak e hazában, de a külföldön is mily műremekeket tudott felmutatni; csak arra a közludatra hivatkozom, hogy a mult századokban, elkezdve a 13. századtól, le a 17. század végéig, nemesak műremekeink, de közhasználatban lévő ipartárgyaink is százezreket érő értékek képeztek, kereslet és kivitel tárgyát külföldre.

Hatalmas céhek, gazdag iparos polgárság honolt ez országban helyesen,

észszerűen és alkotmányosan, de egy-szersmind magyar szellemben alkotott céhszabályokkal. Ünnepeleik épp oly magyarosak voltak, kevés kivétellel, mint üzletük jellege; céhszervezetük pedig, noha annak mintája külföldi eredetű volt is, tösgyökeres, magyaros szerkezettel bírt és magyar szellem által volt áthatva elannyira, hogy az uralkodó polgári elemet és a városi műveltséget védelmező véderőt, egyúttal pedig a nemzeti szellem fenntartó szerepét a magyar iparos-polgárság képezte több évszázadon át városainkban.

Szinte kihetetlennek látszik, — még akkor is, ha a történet lapjain olvasuk ezen tényeket, — hogy ez az élet-erős iparos-testület, amely különböző céhek elnevezése alatt évszázadokon át a céhek őshagyományai által befolyásolva a nemzeti műveltséget, nemzeti szorgalmat és nemzeti véderőt képviselte, hogy ez az egyesített erő az idők folyamán át miképpen hanyatlak alá és veszt el jelentőségét, anyagi erejét és szellemi hatóerejét. Ezen életerős elemnek elcsenevezése — mint a multakra viszapillantva látjuk — egy-ugyanaz a nemzet létérenek alahanyatlásával. És ez annyival inkább sajnálatosnak

tekinthető, mivel sem a magyarságot, sem a városi védelmi erőt, sem az anyagi jólétet más osztály a 17., 18. és 19. századokban nem képezte és nem képviselte hazánkban. A csekély számú főnemesség idegen áramlatok befolyása alatt állott. A középnemesség a politikai ténykedéseket irányító fennhatósági tényezők által lehetetlenített és latinizáltaiott elannyira, hogy nemesak nemzeti szellemét, de nyelvét is elfelejtette. A nemzet fenntartó eleme egyedül az iparososztály volt.“

Látjátok Testvérek! A szervezeten összetartott iparosság a maga magas kultúrájával, hivatás-szeretével, mindent legyőző nemes munkaszerezetével így lett a polgárság eleje. Gazdag, előkelő, megbecsült. Így lett a nemzeti kultúra művelője, a nemzeti vagyon gyarapítója. Királyaink a céheket kiváltságlevelekkel, igen sok iparost nemességgel ajándékoztak meg. Ilyen volt egykor a magyar iparos.

És szerű dolog, hogy ma is ezért a régi megbecsültetésért küzdünk? Helyes, hogy egész nevelési rendszerünk ennek a nagyszerű polgárságnak a megteremtését tűzte ki célul? Helyes és észszerű Testvérek! Ezt a Te segítségével, a Te közreműködéseddel részben már elértük. De csak magad lettel ilyenné. Elég ez? Nem! MINDEN MÁGYAR IPAROS BAJTÁRSADNAK ILYENNE KELL LENNI! A Te egyéni nemesség már elég erő arra, hogy másokat is az új-nemesi életközösségbe emeljen. Ezt kell ma tenned, mert a magyar ipar és iparosság felvirágozása csak minden élő keresztény nemzeti iparos összefogásával születethet meg.

Mindenkiben annyit ér az új-nemesi szellem, amennyit különb munkájával produkál.

A műhelyben Te vagy az első munkás, iskolában az első tanuló, leventében a szakas-első, az Egyletben, a nemes Céhben a legkitartóbb dolgozó, otthon a család büszkesége. És ezzel a Te igazán különb emberségeddel, példádval tudod megtéríteni azokat a bajtársakat, akik még a Te virágzó, szép, gyönyörű, igaz magyar, új-nemesi körödon túl élnek.

Ezek még nagyon hiányoznak! Ezért késik a teljes kibontakozás. Testvér, ezen Te segíthetsz a legtöbbet!

*Halljad világ a
vallomásomat :
egyszerűek legyünk, mint
az országút,
hogy mindenkire
elmelessünk,
fők legyünk mint a levegő,
hogy mindenkit
megölellessünk,
édesek legyünk, mint
a kenyér,
hogy mindenkit
etethessünk,
vidamak legyünk, mint
a bor,
hogy mindenkit
megnevetessünk.*

(Mées László: Vallomás)

Olaj, te áldott!

Jótekyon szelleme voltál már az ókor népeinek is. A babilóniaiak, rómaiak már fűtöttek, világítottak Veled, de félve-kimélve minden eszepeket, hiszen arannyal, drágaságnál is értékesebb, ritkább voltál. Indus örökmécsék szent lángját tápláltad és harsogva egő forrásaidat örök tüzekként imádták, melyekhez ezerszámra járultak, arca borulva a zarándokok. Imádtak az öntudatlan ihlet erejével, mintha sejtették volna a Benned rejtekező teremtő és termékenyítő erőket. De hogy is tudhatták volna akkor még, hogy jön majd, ezer esztendő múltán egy esodálatos korszak, amikor kenyeret és munkát adó gépek millióit táplálad léttel. Ordító villámok születnek belőled, millió rohanó koscsinak adsz varázserőt és bennüket porban csúszó-mászó fergeket a Nap sugaras-országútjaira lendítesz fel!

Olaj, te átkozott!

Átkozott vagy igen! mert az emberi mohóság felismerve mérhetetlen értékedet, nem állította miattad otromba fűrotornyok erejével elesűfitani a legszebb tájakat, felhasogatni gyémántfogú szerszámaival a föld szűzi testét, beszenyyezni gyárai füstjével az eget kékjét. És mert feltűzelte a kapzsóság ördögét, szembeállítottad a nemzeteket egymással, melyek esendes, de annál kiméletlenebb birkózást folytatnak a kölajmezők birtokáért. Hegyeket halmoztál össze aranyból és szegénységbe taszítottál embereket. És keserű haragot ébresztettél a Benned szűkölködők szívében azok ellen, akik dúsan, gazdagon birtokolják erőt és hatalmat adó forrásaidat. De átkozott vagy, főképpen — legfőképpen — azért, mert új erőt, mérhetetlen hatalmat adtál a háború furiáinak. Cseppjeidnek rohanó ereje esattogtatja rémületes erővel égen-földön az Apokalipszis érebe-

Egy régi céh-évkönyv örökitette meg ezt az igazán kedves, vidám történetet. Aki moralizálni akar felette, bátran teheti, mert arra is jó. Én csak úgy mondom el, ahogyan történt, illetve ahogyan írva vagyok.

Mátyás király idejében történt, hogy egy angol lord híret vette a nagy walkodó világhírű könyvtárának, s eljött Budára, hogy a ritka gyűjteményt megcsodálja. A király kiadós magyar vendégszeretettel fogadta, de egy hét múlva megúnta a különös lord mindenféle furcsa kérdéskösdését. Többek között aziránt érdeklődött, hogy van-e Magyarországon olyan tudós férfi, aki jártas a jelbeszédben. Ha van, szeretné kihívni vitaközörsre, hadd lássuk, ki a külnb: az angol-e vagy a magyar. A király azt mondta neki:

— Természetesen van ilyen magyar tudós, csakhogy messzi lakik, soknapi járóföldre, odalent Szegeден.

— Mindegy, elmegyek, nekem azt látnom kell — válaszolta a lord.

Mit tehetett Mátyás király, mint gyorsfutárral értesítette a szegedi professzorokat, hogy egy angol tudós jelvitázót keres és hozzák meg. Teremtsek neki a föld alól is megfelelő embert, aki a győzelmet meg tudja szerezni.

A tudós professzorok nagyon meg voltak akadva. Honnan vegyenek már most jelvitázót. Sok töprengés és tanácskozás után az egyik tanárnak szerencsés ötlete támadt:

— Van nekem egy elmés félszemű mészáros komám, az talán megfelelne az angolnak.

Ugy is lett. A mészáros elfogadta a megtiszteltetést, sőt igen kedvére volt, hogy előkelő tudosi tallárba bújtatták. Még kételkedni sem lehetett, hogy nem az. Amikor az angol megérkezett, összegyűlt a tudós professzorok tanácsa és ünnepeles külsőségek közt megkezdődött a vitaközös. Megjelent a két tudós is. Szó nélkül kölcsönös hajlongással üdvözölték egymást, majd a nagyszámú hallgatóságot. A lord a katedrara ült. A félszemű, reverendás mészáros a szemközi padban foglalt helyet.

Miután megtörtént, a vitázók felálltak. Ezzel kezdetét vette az alábbi jelbeszéd.

Az angol felfelé bökte a hüvelykujját; erre a mészáros is fel-tartotta a két ujját. Most az angol három ujját mutatta, mire a mé-

A tapolcai Katolikus Legényegylet műkedvelői Kodolányi János FÖLDINDULÁS c. színművét adták elő. A helyi lapok kritikáiból megállapíthatjuk, hogy az Egylet színi-gárdája várakozáson felüli eredményt ért el. Büszkék vagyunk NYÉK SÁNDOR KAPLAN URRÁ ÉS NAGYSZERŰ GÁRDÁJÁRA, hogy Tapolca magyarsága elé vitték a nemzetpusztító egyke fájó, erősen mai problémáját. Büszkék vagyunk, hogy az egybehangzó kritikák szerint ezt olyan magyar lélekkel, olyan művészi érzéssel tették, ahogyan még műkedvelő színpad nem szerepelt Tapolcán, de talán máshol sem. Mi egy nagy tapasztalattal lettünk gazdagabbak és ennek mérhetetlen örülünk. Örülünk, hogy a magyar vidék közönségének komoly izlése van, amellyel most már számolnunk kell. A darab nagy anyagi és erkölcsi sikere is azt mutatja, hogy a vidék közönsége csak azért nézte meg

A Földindulás

eddig a silány pesti színpadi termékeket, mert a vidéki műkedvelőkben nem volt meg az izlés a művészi elbírálásra, vagy ha meg is volt, nem volt erejük a bátor kiállásra. Így csinált a műkedvelő színpad művészetgyalázást, ahogy az egyik cikkirő kartárs a darab bírálatánál nagyon helyesen megjegyzi. Az volt, művészetgyalázás volt, de elsősorban a „darab” volt az, amely akár Pesten, akár a vidéken a kasszasikert jelentette. Mérheterlen külső és belső küzdelmek a nagyközönség elé talán soha nem jutó küzdelmek — után juthattunk el csak odáig, hogy a Földindulás megíródott, hogy az Tapolcán és máshol előadódott. Bizony csak igen kevés olyan csillaga van ma még a magyar színműirodalomnak, amely ilyen nevelés erővel tud

Aki tud és akar dolgozni, az született király! Versenyre kell a természettel, környezetének ura és föl-

száros ökölbe szorította kezét. Végül az angol zsebéből egy narancsot vett ki, de gyakrankor a mézsáros egy darab kenyeret kotorászott elő és felmutatta.

Ezzel vége is lett a vitatkozásnak. Az angol megszólalt s csak ennyit mondott:

— Ő nyert, én vesztettem. Ő nagyobb tudós.

Meghajtotta magát és távozott.

Kint megrohanták a professzorok, s faggatni kezdték, hogy tulajdonképpen miről is beszélgettek, és hogy van megelégedve a vitával.

— Pompásan sikerült — felelte a lord. — A teológiából tettem fel néhány kérdést a magyar tudós barátomnak. Hüvelykujjammal azt mutattam, hogy „egy az Isten”. Ő rögtön két ujját tartotta fel, jelezvén: hol van a „fiú és szentlélek”? Mire én három ujjamat emeltem fel. Ezzel azt mondtam: igen igazad van: „Atya, fiú és szentlélek”. Akkor a barátom ökölbe szorította a tenyerét. Ezzel azt fejezte ki, hogy a „három személy Egyistenség”. A narancs felmutatásával biztosítottam barátomat, hogy mindnyájan ugyanegy Istent ismerünk, aki a világot ragyogó szépek teremtette. Erre ő a kenyérdarabbal azt juttatta kifejezésre, hogy az ember nemcsak kenyérral él, hanem még inkább Isten igéjével. Mondhatom, kiváló tudós. Nincs párja sem Cambridgeben, sem Oxfordban.

Egy másik csoport a mézsárost vette körül és az ő magyarázatait hallgatta.

— Hű, majd megütött a guta. — kezdte a mézsáros. — Alig-hogy felálltunk, az impertinens fráter egy újjával azt mutatta, hogy nekem csak egy szemem van. Micsoda, a saját testi hibámat meri ki-gúnyolni? Mérgezen visszamutattam neki a két ujjamat emelve: fél-szememet nem adnám a te két szemedért! De a szemtelen tovább gúnyolódott, és a három ujjával azt mondta, hogy kettünknek van három szemünk. Erre elfogott a düh. Ökölbe szorítottam kezemet. Erre ő egy narancsot akart megdobni. Már akkor kerestem a mézsárszék kulcsát, de csak egy darab kenyeret találtam a zsebemben. Kicsi hája, hogy hozzá nem vágtam. Szerencséje, hogy kerekét oldott.

Ime a két tudós jelbeszéde. Szakasztottan úgy értették egymást, ahogy ma az emberek. De erről meg ki az ördög tehet . . .

Tapolcán

népünkhöz szólni, mint a Földindulás. Nem tudjuk, hogy adták elő, nem láttuk az előadást — sajnos az Egylet hivatalos jelentését is nélkülözzük — de Csiky Gyula és Hegymagasi Simon József újságíró kartársak tanulmányzámba menő tudósításából példátadó tomácsolásra következtetünk. És ezt az országos legényegyleti tábor minden tagjának boldog büszkséggel jelentjük most. A tapolcai nagy siker az országos központ új tervét érlelte meg, amely hisszük, döntő lesz a legényegyleti műkedvelés, de az egész magyar népi színpad szempontjából is. Elhatároztuk, hogy minden befolyásunkkal és propagandánkkal műkedvelőink mellé állunk és az új magyar léleknek megfelelő, minden ízében magyar műalkotások megismertetésére 8—10

képzett vándor műkedvelő csoportot szervezünk, amely községről-községre járva, bemutatja azokat. Ezzel egyidejűleg országos központi Céh-főiskolánkon kiképezzük egyleteink rendező gárdáját is, hogy az új szellemű műkedvelés helyi erőket is kaphasson. Az idevágó munkálatokat az Elnöki Tanács a szombati értekezletével meg is indította. Sajnos a tünő évad már nem sok eredménnyel kecsegtet és ismervé Egyletünk többségének lassú visszahatását, bizony ez évben csak az alapozó munkálatokra szorítkozhatunk. De az őszi indulásra már hisszük, más képe lesz az egész egyleti műkedvelésnek. Köszöntünk Benneteket kedves tapolcai Testvérek és köszönjük, hogy kimagasló munkálatokkal az új élet megindítói lettetek. Most nem írunk ki neveket. Nem, ez a dícsőség Mindnyájatoké és a miénk, akik olyan jól-élesen büszkék lehetünk Rátok. Isten áldja!

kentje az Életnek. — Aki nem akar dolgozni: bitocolja emberi méltóságát, született cabszolgája kényezetének.

öntött szörnylvainak patáit és segítesz halált vetni és pusztulást aratni és pergőbbé teszed a Halál kaszáját és teltebbé a vérvívó Mammon gyomrát.

Olaj, te hatalmas!

Mivé lennénk, ha Te nem lennél? Sok tizezernyi karesú gépmadár szeli a bolygó légkört. Istenem! . . . hova lenne Nélküled az ember diadalmas szárnya? Harminc-ötmillió gépkocsit vágat az országúton, százezernyi traktor, mezőgazdasági gép dolgozik földjeinken és segíti megteremni mindennapi kenyerünket. Valamennyit Te mozgatód! Összeroppanna az egész mai műveltség, ha kútjaid elapadnának. És máris rettegve gondolnak a tudósok arra a perere, mikor üresen tátonganak majd a forrás-szivattyúk esőve és szénből sajtolnak olajat. A Napot próbálják leigázni, a szeleket megzabolázni. Sóvárogva figyelik a tengerparton dörögve megtörő hullámokat és irigységgel vegyes borzalommal bámulják a tűzhányóban dübörgő erőket. Kétségbeesetten keresik-kutatják azt az anyagot, amivel a Te erőt adó sötét nedvedet pótolhatják.

De hát szabad-e, lehet-e akkor átkoznunk Téged? Nem, inkább az ember gonoszságát és romboló ösztönét kell átkoznunk, amelynek minden eszköz jó, amellyel pusztíthat s öntestvéreit tizedelheti? Te csak jót teszel nekünk, fénnel, meleggel, erővel ajándékozol meg bennünket. Nem, nem rajtad múlt, hogy a halál és iszonyat csirái vertek tanyát benned. Ha csak Tőled függne, naggyá, hatalmasá, boldoggá tenéd az embert. Nem átkozt, hanem áldott vagy, hatalmas vagy, Isten ajándéka vagy, óh olaj és tudjuk, hogy eljön az emberi együttérzésnek az a boldog új világa, amikor Te nem a pusztulást, a pusztítást, hanem az áldott emberi munkát, a megbékélt lelkek új korszakát, az igazi kultúrát szolgálod.

ASSZONYOM

Szezelem és házasság,
(Kézdők és haladók részére.)

Ki merné tagadni, a szerelem szépségét és ki merné kétségbe vonni, hogy annak egyetlen fenkölt és erkölcsös megoldása a házasság, amelyben két lény Isten és ember szeme előtt ünnepelesen és nyíltan egyesül, hogy családot alapítson? A világirodalom kitenetized része ezzel a témával foglalkozik s miközben sötétlenlító szociológusok forradalmi szellemek és hisztériás regényírók a házasság intézményének eltörzése mellett üvöltenek. Ugyanakkor minden rendű és rangú fiatal és öreg, szép és csúnya, művelten és képzett, szegény és gazdag leány lelkében ott remeg a vágy a férjhezmenés után. Az emberi agyvelő képtelen jobb megoldást találni a házasságnál s a legvadabb történelmi materialista is kénytelen elismerni, hogy a társadalmi erkölcs hosszú évszázadok óta a házasság pilléreire nyugszik.

Ezzel szemben az emberek azt is megmutatták, miképpen lehet piszkos szerelmi viszonyra alacsonyítani a házasságot. Vannak házasságok, melyek semmivel sem erkölcsösebbek és tisztéletreméltóbbak, mint a futó viszonyok. Píatal és felelőtlen emberek, léha és könnyelmű asszonyok, ponyvaromantikájú, cinikus, fölényeskedő és kusza gondolkodású bohémek, akiknek sem társadalmilag, sem anyagilag, sem erkölcsileg nincs vesztésén valójuk, épp oly könnyen háziasodnak, mint amilyen könnyen követik el a házasságtörést. Nem tudom, melyik az erkölcsletlenebb: az-e, aki ismeretlen emberekkel bocsátkozik kalandokba, vagy aki minden esztendőben változtatja házastársát és ezzel gúnyt úz a házasság intézményéből, szerencsétlenségbe dönti elhagyott élettársát s alapjaiban rendíti meg a társadalom összetételét.

Es itt most nem a házasság válságáról van szó, hanem a szerelem csúdjéről. A szerelem egyik legszebb ajándéka az életnek, de az emberek a szerelmet a maga tiszta és szent szépségében nem is ismeri. A szerelem az ő esetükben vagy hangulat, vagy egyszerűen primitív ösztön, aztán esőkönyös ragaszkodás az ösztön tárgyához, végül rögeszme és

idegbaj, amelyet a modern szexuálpszichológia jellemzően nevez szereimi neuraszténiának. Iia egyeb sínes a házasságban, csak ez a bizonyos szereimi rögeszme, a házasságból nagyon hamar tragédia lesz. Pedig nincs gyűlölet, amely olyan emészítő és halálos tud lenni, mint amilyen az efajta házastársak között kifejlődik. Ezek megvetili saját magukat is, amiért nem tudják megbecsülni, nem tudják szeretni és nem tudják elhagyni egymást. Ez az az eset, amikor két ember sem egymással, sem egymás nélkül nem tud élni, s ezt nem tudják sem maguknak, sem egymásnak megbocsátani.

Ha ilyenféle házasságot lát az ember, pillanatnyilag igazat ad annak a cinikus megállapításnak, hogy mindenféle házasság lehet jó, csak egy nem, még pedig az, amelyet szereimi házasságnak neveznek.

Természetesen nincs igaza ennek a cinizmusnak, mert az igazság az, hogy nem a házasság intézménye került csúdbe, nem a házasságban van a baj, hanem az emberekben, akik léhán, lelkiismeretlenül és minden felelősségérzet nélkül kötik és bontják azt, mint egy vagyoni jogi, társasági vagy bérleti szerződést.

Mindent összevéve: nem a házasság intézményét kell megreformálni, hanem az erkölcsi embert, akiből kivészett a képesség, hogy emberi módon szeressen és háziasodjék. Kérdezétek meg a szerelmeseket: el tudják-e képzeli szerelmüket más-ként, mint hogy az egy örökkévalóság idejére szól? Hát ha ez a szerelem legelemből követelménye, lehetséges-e, hogy a házasságot, amelyből gyerekek, család s az emberiség jövője bontakozik ki, határidőre kössék, mint egy bérleti szerződést? A házasság lényege a felbonthatatlanság, mint ahogy a szerelem lényege a végtelenség és kizárólagosság. Enéikül a szerelem is, a házasság is kaland, tragikus játék az étellel és forrása a boldogtalanságnak. A szerelem magasztos és fenséges dolog s a házasság az egyetlen méltó és szent következménye a szerellemnek s ha baj van a házasság körül, akkor ne a házasság, hanem a szerelem válságáról beszéljünk. Aki tehát a házasság csúdjéről beszél, az a fától nem látja az erdőt, a kivételektől nem látja a szabályt és a házasság intézményét összetéveszti azzal a bünkrónikával, amelyet házasság leple alatt követnek el a házasság kalandorai és a szerelem banditái.

Tükör

Egy órahosszat szeretni — állati dolog, egy évig szeretni — emberi dolog, egy egész életet — szeretni — anyagi dolog, egy egész életet — csak egyet szeretni — az isteni dolog!

A mai fiúknak és lányoknak volt „első szerelmük”, volt „valódi szerelmük”, volt „egyetlen szerelmük”, volt „halálos szerelmük”, — csak éppen SZERELMÜK nem volt . . . így egyszerűen, jelző nélkül, mert mégis csak így az igazi. Hogy sajnálom őket . . . igazán sajnálom!

A házasság egyik sirásója a féltékenység. A féltékeny ember állandóan tört forgat a saját szívében. Kétekedik, kutat és szenved szüntelenül. Vájkál a multban, vájkál a jelenben, vájkál a zsebekben . . . Az enyelgésben csak hazugságot lát, a csókban csak közönyt érez, a szerelemben mindig a képmutatástól retteg, minden percben azt hiszi, hogy elárulják . . . Minden férfira, aki a feleségéhez közeledik, úgy tekint, mint egy betörőre. A féltékenység — mondotta egy görög bölcs — a legelsőbbrangú ostobaságok egyike. Mert vagy van ok rá és akkor ügyis hiábavaló minden beszéd, vagy nincs ok rá, de akkor meg mi szükség arra, hogy egymás életét keserítsük?

Mindig összeszorul a szívem, mikor a mamák mutogatják fiatalok képeiket és mondják: „Ilyen voltam én valamikor!” Istenem! A tűzhelyen fortyogó leves gőzével, meg a takarítás felvert porával együtt hogy illan tova a szép ifjúság, a szépség, a virádság . . . és az öreg, gondoktól felőrölt, szakácsnőkinézésű asszonyban ki ismerné fel az egykor viruló, bájos, koszorús boldog nászfényben sugárzó menyasszonyt? Igen, igen . . . „ilyen voltam!” . . . De szomorú mondat! Pedig ez az élet!

A jó Anya, az igazi Asszony a kötelességteljesítés néma vértanúja. Mérheterlenül szeressük őket!

Egy amerikai statisztikus kiszámította, hogy egy 30 éves asszony átlag 7000 órát töltött a tükör előtt. Egy másik ambiciózus statisztikus meg azt mutatta ki, hogy az amerikai hölgyek által egy évben elhasznált púder árából 37.000 eletes házat lehetne építeni.

Testvér! Az Új Nemesség a Te új-nemességed..!

Őszinte szó mindenkihez

*A nagyatádi Legényegylet
két éves multja*

A budapesti és pestkönyri dékánok részére rendezett dékán-továbbképző tanfolyamon vasárnap szobakerült az Új Nemesség kérdése is. Ahogyan szobakerült és ahogyan tárgyalták, mindenben méltó volt a nagy legényegyleti gondolat-hoz és az abban dolgozó új-nemesi tábor ifjúsági vezetőihez. Értékes fejtegetést hallottunk a sajtóról, a sajtó hatalmáról, a lelkeket nemeseítő vagy romboló élettelen betűk hatalmáról, arról a nagy emberi felelősségről, amely a holt betűket elindítja és arról a lélekről, amely a betűk fekete testébe a maga lelkéből lehel életet, hogy ezzel az élettel éltesse, lelkesítsen, nemeseítsen. Felémlelően szép kiállás volt ez az Új Nemesség mellett, felismerése és elismerése annak a törekvésnek, amely a mi újságunk fekete betűiben kéthetenként útnak indul hozzánk, mihozzánk, hogy élteünk, hogy testvérünk, hogy kenyerünk legyen.

A közel ötven vezető tájékoztatta a szerkesztőt ifjúságunk minden kívánságáról, amelyet szeretett lapunkban mind látni, olvasni szeretnénk. Milyen megható volt az érdeklődésnek, a tudászsomjának az a fiatalos lendülete, amely a bajtársaim szavaiból kiérett. Oly jó volt látni, érezni a magyar iparosifjúság lelkét, amely az egyéni nemesség útját keresi és az Új Nemességben is azt becsüli meg, hogy komoly szóval, középosztálybeli műveltségüknek megfelelő hanggal és mondanivalóval idevezet minket.

Két szent fogadalmat tettünk.

Először, hogy tapasztalatainkkal és legjobb tudásunkkal hűséges segítőtársai leszünk szerkesztőnk felelősségteljes munkájának, másodsor, hogy nem nyugszunk addig, amíg minden tagunkhoz el nem juttatjuk az Új Nemességet! Az ország legelső munkásifjú lapja a miénk és mi erre mindenekfelett a legbüszkébbek vagyunk!

Minisztériumok, a herceggimási udvar, magas közhatalóságok, az ország ipari életének legelőkelőbbjei, országos kiválóságok százal tüntetik ki elismerésükkel, csak éppen mi, akikért él és dolgozik, mi ne álljunk mellé, mind egy szálal! Budapest és Pestkönyriék új-nemesi megmutat-

juk, hogy mit érünk mi és mit ér az új-nemesi szó. A nagyon szegény testvéreink részére előteremtjük az árát műkedvelő előadással, vagy más közös áldozattal, de előteremtjük. Nem azért, hogy dícséretet kapjunk érte, hanem, mert így dukál. És most szeretettel kérem az ország többi vezető Dékán Testvérét, legyen ez minannyiunk részére nemes példa.

Most már megmondom őszintén, hogy ez csak rajtunk, vezetőkön múlik.

Országos körötaimon is ezt tapasztaltam! A szerkesztőség és kiadóhivatal amit megtehett, mindent megtett. Körlevelet, előfizettségűjtő ívet boesátott ki stb. Az, hogy pár ezerrel több lett az előfizetés, még nem megoldás. Nekünk hatvan ezer kereső tagunk van! Ami hiányzik a hatvan ezer előfizetésből, az mind a mi hibánk. Minden előfizetési kitérés, elutasítás a mi egyéni vereségünk és annak a jele, hogy a vezetői művészetünk körül valami baj van.

A sajtónk nekünk olyan kincsünk, amiért nem három pengős de minden áldozatot meg kell hoznunk. Az Új Nemesség senkitől semmi néven nevezendő egy fillérenyi támogatást el nem fogad, el nem adta magát senkinek! Bátran, egyenesen és őszintén a miénk! Egyedül a miénk és ezért nekünk kell fenntartanunk!

Ezt a tapasztalatom szerint a legényegyleti tagokkal megértetni igazán nem nehéz. Ahol pedig tényleg akad olyan szegény testvér, annak a közösség összeadótt fillérével, vagy a műkedvelés szercozzék meg az előfizetés örömeit.

Az országos szövetség csak ezt kéri Tőletek, de van ami ezt nem kéri, hanem parancsolja: az a Ti vezetői lelkismeretek, ami nem lehet nyugodt addig, amíg egyetlen Testvér akad a mi szent közösségünkben, aki nem tudja mi a szent kötelessége a legjobb barátjával, az Új Nemességgel szemben.

Az új-nemesi közösség elvárja tehát minden tagjától az előfizetést, az egyéni és kari becsületnek ezt a csekély teljesítését.

Keeskés László országos dékán.

Egy régi, sorvadásnak induló egyesületből hívta életre pár lelkes és odaadó tag. Az 1940. év nyaráig kezdeti nehézségekkel, lelkes egyházi vezetők gyors távozásának fájó sebével, a legényegyleti eszme magvainak elhivésével voltunk elfoglalva. Röviden: dolgoztunk! Dolgoztunk templomunk orgona alapjának javára, dolgoztunk egy-letli helyiségünk berendezése javára. Dolgoztunk az új-nemesi eszme diadalrajuttatása érdekében. Munkálkodtunk csendben, szerényen, vállvetve és munkánkat Isten áldása és helyi viszonylatban a lehető legnagyobb erkölcsi és anyagi siker koronázta. És most úgy érezzük, hogy felsorakozhatunk katonásan mi is az Új Nemesség haszájára. Hogy az eredmény mit jelent számunkra, szerényen és röviden mondvá: közmegebecsülést. Templomunk orgona alapjának javára tavasszal a Gyimesi vadvírág c. népszínmű előadásaiból 600 pengőt tudtunk adományozni. Október hónapban megváltunk régi és szűk egyesületi helyiségünkötől és egy tágabb és szebb helyiségbe költöztünk, azt illően berendeztük. Butorokat vásároltunk 1000 pengő értékben. Pénzünk azonban nem volt. November hónapban előadtuk a Krasznahorka büszke vára c. három felvonásos hazafias daljátékot, decemberben pedig a Muskátlis ablakok című karácsonyi színművet. Eredmény: erkölcsiekben a Legényegylet igazi szeretete és megbecsülése a nagyközönség részéről, anyagiakban pedig 1000 pengős bútorcsám-lánk teljes kiegyenlítése. Ezt az eredményt pedig büszkén hirdetjük az éjt is nappallá tevő, lelkiismeretes, odaadó munka, a legényegyleti munka tette számunkra lehetővé."

Kimondhatatlan szeretettel gondolunk P. ANDRESKA FELICIAN és KRIVARICS FERENC ELNÖK URÁKRA és a nagyszerű Egylet „napszámosára“, lelkére, PLASINKA JÓZSEF DEKÁN TESTVÉRRE. Szeretettel üeljük magunkhoz a nemes Egylet minden új-nemes tagját és büszkén mutatjuk be a nagy, országos, új-nemesi társadalomnak. Tapolca és Nagyatád! Tiétek a jövő, mert hősök, mai hősök vagytok! Isten áldja!

Dékán Testvér! Februárban tarts Új Nemesség propagandagyűlést!

AZ IFJUSÁG BESZÉL

Ismerd meg Önmagadat

Magamat megismerni bizony művészet. Erős elhatározás és lelkierő kell, hogy szembenézzek saját énemmel. Már pedig, a hü tikörképemmel szembe kell magamat állítanom, ha eredményt akarok elérni. A tárgyilagosság aprólékosságával kell figyelnem önmagamra, odahaza a családban, az utcán, munkahelyen, a társadalmi életben s mindenhol, ahol megfordulok. Figyel-nem kell mozgulataimra, járádomra, beszédemre, megjelenésemre, s mindazt, amit cselekszem. Szinte sólyomszemmel kell követnem minden ténykedésemet.

A napi munka után, mielőtt lefeküdnék, végigvonnatlam magam előtt a nap minden percét. Boncolgatom azt részletesen a jó és rossz szempontjából. E bírálómat azonban nem az vezet, hogy saját önző egyéni szempontomból mi volt a jó vagy rossz. Nem... Meghallgatom a lelkiismeretem szavát, melyet a családi, az iskolai és az egyleti nevelés csiszolt ki bennem, amelyet bizony oly sokszor hallgattam el magamban. De miért? ... Hát Istenem, mert kényelmetlen volt... mert bilincsek éreztem, mely megkötö a kezemet... Csak amikor igazán válaszúton voltam, amikor a dolgom jól intéződött el, akkor örültem, hogy rá hallgattam. Ma már együtt beszélgetünk naponta. Belsőlegesen, gátlás nélkül és bizony más szemmel nézem a nap eseményeit. Oly könnyen felismerem, hogy itt is, ott is tévedtem... goromba voltam... hencögő... fenhéjzós... munkámat nem látam el tökéletesen a nemes célszellelem parancsa szerint... tehát bünyös vagyok. Ha eddig eljutottam, ha hibáimat meglettem, már a magamé vagyok, mert megindultam az önismeret útján. Most már csak jóra való akaratom kell fokoznom, hogy célhoz jutott mai ember lehessék. Így tegyetek Testvéreim Ti is. Így leszünk új emberek... új nemesek!! Rékasy János, Mindszent.

Z IFJUSÁGI IRODALMI PÁLYAZATOT 1941. március 15-ig meghosszabbítottuk. Eddig 104 pályamű érkezett. A bírálata folyik. Sajnos, eddig csak 17 írást használhatunk, de egyik sem üti meg igazán a mértéket. A legnagyobb sikere az iparos- és céltárgyú novelláknak, költeményeknek volt. Ilyeneket

írjatok! Persze minden legyen meg az Uj Nemesség nemes szociális szelleme, új-nemeseket alakító lelkülete. Vegyék át az Uj Nemesség közepostálybeli hangját, nyelvéit. Ne söröshordórol lázítások, hanem társasági hangon beszéljessetek.

H. A. R. L. jelégére. Írd meg a címet. Ezért csak itt válaszolunk. Versed beosztottuk a pályázatra. Szerény megjegyzésünk: túl terjedelmes és olyan határtalan gondolat-kört ölel fel, hogy kidolgozása bonyolult. Nem is sikerült úgy, mint Te elképzelted. Olvass sokat. Érzik soraiddon a kezdetlegességet. Küldj másikat is. Sok üdv neked is.

R. e. 2. jelige. Gondolataidat elolvastuk. Egy helyes dolgot találunk benne: az elsőt. A többit nem tartjuk érdemesnek. Ugyanis nekünk a nevelés a célunk, nem pedig a destrukció. Sok üdv.

HIREK

A felszabadult Erdély egyik festői városából, Nagykárolyból, kedves meglepetés érkezett szerkesztőségünkbe. Nagykároly a huszonkét éves rabságból való felszabadulása emlékére nagyon izléses könyvet adott ki és a Katolikus Legényegylet egy példánnyal megajándékozott bennünket. Meleg szeretettel töltött el minden sora, mert a felszabadult magyar szív beszél hozzánk a sorok közül. Mégis be kell vallanunk, hogy a nagykárolyi Katolikus Legényegylet elnökének tömör ismertetése töltötte el szívünket a legnagyobb büszkeséggel. Az egyleti szellem bátor harcainak áldozatos küzdelme világlik elő a beszámoló-ból. A magyarságukat féltve őrző és érte mindenre képes testvéreink között ott állott a nagykárolyi legényegyleti ifjúság is. **DENDERLE JÓZSEF** Főtisztelendő Elnök Ur és az egész ifjúság fogadja hálás köszönetünket azért, hogy ezt a súlyos két

Kiadja: az Orsz. Központi Katolikus Legényegylet, Budapest, VII., Rotenbiller-utca 20-22.

Főszerkesztő és felelős kiadó:
vitéz Pintér József.

Felelős szerkesztő: **Gara Imre.**

Máté-nyomda, Bpest, VIII., József-utca 61. szám — Telefon: 139-259.

évtizedet így töltötték el és nem másképp. Adja az Ég, hogy az elkövetkező évtizedek bőségesen kárpótolják a vezetőseket és az ifjúságot a kemény megpróbáltatásokért. Szíves üdvözlétünket tolmácsolják a város többi sokat szenvedett magyarságának is.

Gyergyószentmiklósi Legényegylet. Olvassuk híradástokból, hogy szépen sikerült a karácsony másnapján műkedvelő előadásotok. Ha tényleg olyan jól játszottak a szereplőitek, megérdemlik, hogy megemlítsük őket. Névszerint: Zárug Lenke, Nagy Katóka, Puskás Mártus, Zárug János, Hofmann Ferenc, majd a mellékszerepekben: Benedek Julesi, Góczy Rózi, Gyönös Nusi, Horváth Ella, Kémenes Lidi, Kolbert Linus, Köllő Nusi, Lacár Linus, Lengyel Anci, Magyar Irma, Magyar Margit, és Stefánovics Erzi. Örülünk, hogy ilyen szép dolgot produkáltatok. Ugyiszintén a dékánképző tanfolyam híradását is köszönjük. Helyszűke miatt nem foglalkozhatunk vele bővebben. Munkátokra Isten áldását kérjük és dolgozzatok tovább is sok szeretettel és kitartással. Üdv.

Piliscsabai Katolikus Legényegylet. Örömmel olvastuk megható soraitokat. Ót színdarabot rendeztetek és rádiót, gramfont is tudtatok venni. Dolgozzatok tovább is kitartással. Munkátok gyümölcse íme már jelentkezik. Üdv.

Fegyverneki Fiúk! Gratulálunk munkátokért. Olvassuk, hogy 2800.— P árban vettetek házat. Szépen eredményezett a zászlószentelések is. 408 pengő. Isten áldja további munkátokat. Üdv.

Dobó Margit és Mága Béla jegyesek, Pestszenterzsébet. Az Uj Nemesség szívből gratulál.

A Zalaegerszegi Katolikus Legényegylet gazdai tisztességgel megbízott tagja, **Inkovic Ferenc** házasságot kötött **Szaboles Iluskával.**

A Központi Kereskedő Szakosztály január 14-én farsangi műsoros teáesttel ünnepelte 10 éves fennállását.

A budapesti Herminamezői Legényegylet nagy farsangi bálját február 8-án rendezte fényes sikerrel.

A piszkei és lábatlani Legényegylet tagjai bensőséges ünnepség keretében tették le december 29-én a fogadalmat. Szívünk egész melegevel öleljük az új-nemeseket.

Marcali, Sopron, Pestszenterzsébet, Gyula, Kapuvár, Piszke, Gyergyószentmiklós, Szekszárd. A beküldött tudósításokat köszönettel vettük.